

FİNLANDİYA, ALMANYA, SİNGAPUR VE TÜRKİYE’NİN EĞİTİM SİSTEMLERİ AÇISINDAN KADEMELER ARASI GEÇİŞ SİSTEMLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI

Belgin BAL*, Erdoğan BAŞAR**

ÖZET

Günümüz dünyasında hemen hemen tüm ülkelerin eğitimin insan ve toplum yaşamındaki önemini kavramalarına karşın, aynı işlevsellikte çağdaş bir eğitim sistemi kurarak çocuklarını yaşama daha etkili olarak hazırlayamadıkları da görünen bir gerçektir. Kuşkusuz bunun her ülke için farklı sosyo-ekonomik ve kültürel nedenleri vardır. Bizde Çalışmamızda Finlandiya, Almanya, Singapur ve Türkiye’nin Eğitim sistemlerinde Kademeler arası geçiş yapılanmalarına bakılmış ve ülkemiz açısından daha başarılı bireyler yetiştirmek için yön göstermeyi amaçlamaktayız. İncelemelerimiz sonucunda İlköğretim açısından Almanya, Singapur ve Türkiye’nin Okul öncesi eğitimi zorunlu değilken Finlandiya’nın ki zorunlu ve ücretsizdir. İlköğretim açısından Almanya, Singapur ve Türkiye’de ilköğretim 4 yıl iken Finlandiya’da 6 yıldır. Ortaöğretim açısından baktığımızda Almanya, Türkiye, Singapur 3’e ayrılırken Finlandiya 2’ye ayrılmaktadır. Yükseköğrenim seviyesinde ise 4 ülkede de sınavla geçiş yapılmaktadır. Bu açılardan incelendiğinde ülkelerin birbirine yakın eğitim sistemleri olduğunu görmekteyiz. Aralarındaki farkın öğretmen yetiştirme politikaları, eğitim sisteminin temel amaçları, istihdam programlarından kaynaklandığı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Finlandiya, Almanya, Singapur ve Türkiye Eğitim Sistemleri

THE COMPARİSON THE SYSTEMS OF PASSİNG AMONG EDUCATİONAL LEVELS OF FİNLAND, GERMANY, SİNGAPORE AND TURKEY

ABSTRAC

It is apparent truth that almost all countries regardless of the fact that they understand the importance of education in people and community life in today's world, these countries could not accustom to life their children effectively by constituting a modern education system in the same functionality. There are differences social - economic and cultural reasons of this truth for each country in no doubt. We aim that observe transitional interstage in Finland, Germany, Singapore and Turkey's education systems and point the way in order to school more successful individuals from our country point of view. As the results of our observation, Germany, Singapore and Turkey's preschool education is not compulsory at the same time Finland's education for preschool is imperative from primary education point of view. Education process is four years in Turkey, Germany, Singapore at the same time in Finland is six years. Singapore split of three, Finland splits of two in terms of secondary education. In higher education levels, four countries also apply the passing an examination. When it is observed according to these views, we can understand that four countries education system are similar each other. It is thought that differences between education systems are based on for teacher training, basic targets of education system and multiannual programs for employment.

Key words: Finland, Germany, Singapore, and Turkish Education System.

GİRİŞ

Tüm canlı varlıkların yaşamlarını sürdürebilmeleri gereksinmelerini belirli bir zaman içinde ve belirli bir uygunluk düzeyinde karşılamalarına bağlıdır. İnsan dışındaki canlı varlıkların gereksinmelerini kalıtımla getirdikleri davranış kalıplarıyla “içgüdü-genetik program” karşılamalarına karşın, insanoğlu için böyle bir durum söz konusu değildir. İnsanoğlu gereksinmelerini içine doğup büyüdüğü toplumdan edindiği davranışlarla karşılar ve bu sürece de eğitim denilir. Dolayısıyla insanlar için eğitim var olmanın ve yarına kalabilmenin olmazsa olmaz önkoşuludur.

Çağdaş eğitim çağıın gereklerine uygun olarak bireyin yeteneklerinin, ilgisini de göz önünde bulundurarak toplumun insan gücü gereksinmesini karşılayacak biçimde geliştirilmesi demektir. Böylece birey daha üretken konuma gelerek, hem kendisini mutlu edecek hem de toplumunun mutluluğuna katkıda bulunacaktır. İşte bu gerçekler ışığında her an önemli bir değişim ve dönüşüm yaşamakta olan günümüz dünyasında çocukların a) ne zaman okula başlayacakları, b) hangi nitelikteki öğretmenlerin rehberliği altında nasıl bir eğitim ortamı içinde ve c) ne kadarlık bir süre içinde yetenekleri, ilgileri ve toplumun gereksindiği insan gücü gereksinmeleri doğrultusunda hangi özellikleri (öğretim programı) kazanarak hayata hazırlanacakları hemen hemen her ülke için önemli bir sorundur.

Bireyin yeteneklerinin ilgisi ve toplumun insan gücü gereksinmesini karşılayacak biçimde geliştirilmesi zorunluluğu eğitimin tüm dünyada okul öncesi, ilköğretim, ortaöğretim ve yükseköğretim olmak üzere eğitimin birbirini izleyen kademeler halinde verilmesine yol açmıştır. Okul öncesi ve ilköğretim (ilkokul ve ortaokul) kademesinde çocuklar arasında herhangi bir seçim yapılmadan ortak bir programla eğitim verilmesine karşın ortaöğretim ve yükseköğretimde ise hem insanın doğası hem de toplumsal gerçek göz önünde bulundurularak farklı eğitim programları uygulanmak zorunda kalmıştır. Böylece de ilköğretimden hem ortaöğretime, hem de ortaöğretimden yükseköğretime geçişin nasıl olması gerektiğine ilişkin her ülke kendine göre çözümler üretmiştir. Türk toplumu Cumhuriyet dönemiyle birlikte, tüm yurttaşlarının çağdaş bir eğitim alarak hayata hazırlanmalarına yönelik olarak yaşanan savaşın geride bıraktığı yıkımlara karşın önemli başarılar sağlamıştır. Bu kapsamda eğitim kurumları sayıca artırılarak okullaşma oranlarında iyileşmeler sağlanmış, öğretmen yetiştirilmesine önem verilmiş, dünyadaki örneklerini de göz önünde bulundurarak yeni öğretim programları geliştirilip uygulamaya konulmuş, eğitim sisteminin merkez ve taşra örgütünün daha işlevsel konuma getirilmiş, birçok hukuksal düzenleme gerçekleştirilmiştir.

Türk eğitim sisteminin hem nicelik olarak büyümesi, hem de nitelik olarak gelişmesiyle birlikte 1960’lı yıllardan sonra ortaöğretimden yükseköğretime, 1980’li yıllardan sonra da ilköğretimden ortaöğretime geçişte ciddi sorunlar yaşanılmaya başlanılmıştır. Türkiye kademeler arasındaki geçişle ilgili sorunlarını henüz daha tam anlamıyla çözebilmiş değildir. Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) raporları ve PISA (Programme for International Student Assessment) başarıları temel alınarak ülkeler seçilmiş ve teorik ve uygulama bazında öğretmen yetiştirme politikaları hakkında bilgi edinilmiştir.

Amaç:

Bu çalışma süresince aşağıdaki sorulara yanıtlar aranacaktır:

1.Uluslararası öğrenci başarısını ölçmeyi amaçlayan sınavlarda önemli başarı sağlayan ülkeler arasında yer alan Finlandiya, Singapur ile Avrupa’nın en güçlü ekonomisine sahip ülkeleri arasında ilk sırada yer alan Almanya nasıl bir eğitim sistemi oluşturmuşlardır?

2.Belirtilen ülkeler çocuklarının yetenekleri, ilgileri ve ülkelerinin insan gücü ihtiyaçları doğrultusunda kademeler arasındaki geçişi nasıl sağlamaktadırlar:

3. Türkiye'nin mevcut kademeler arasındaki geçiş sistemi nasıldır ve bu sistem belirtilen ülkelerin kademeler arasındaki geçiş sistemleriyle karşılaştırıldığında benzer ya da ayrılan yönleri nelerdir?

4. Türk eğitim sistemindeki kademeler arasındaki geçiş sistemi gerçek anlamda çocuklarımızın yetenekleri ilgileri ve toplumun insan gücü gereksinimleriyle belirtilen toplumların sistemleri de dikkate alınarak daha işlevsel duruma nasıl getirilebilir?

Yöntem:

Bu çalışma belirtilen ülkelerin eğitim sistemleriyle ilgili kaynak ve belgelerin taranılarak amaçlarda belirtilen sorularla ilgili cevaplar bulunulacak ve yorumlanacaktır.

TÜRK EĞİTİM SİSTEMİ

Eğitim, toplumu yenileştirme ve değiştirme, mevcut toplumsal, politik güç ve fikirleri kontrol altına alma, şekillendirme gücüne sahiptir. Sosyal bilimler tarihinde bu görüşün savunucularından biri J. G. Fichte idi. Ona göre eğitim sisteminde ve bilhassa ilköğretim düzeyindeki eğitim-öğretim yürüten öğretmenlerin çalışmalarıyla toplum yapısında büyük değişiklikler olacağını söylemiştir. J. Dewey'de 1899'da yayınladığı Eğitim ve Toplum adlı eserinde, eğitim sistemini, toplumsal değişimin doğrudan doğruya bir aracı olarak görüyor; toplumsal reformların yapılmasını okullardan bekliyordu (Ergün, 1997, 18).

Öğretmen eğitiminin sistemli hale getirilmesi süreci Türkiye için henüz yeni kabul edilmektedir. Örgün bir eğitim sistemi olarak başlangıcını Osmanlı Devleti olarak kabul edebiliriz. Bu dönemin ilk “örgün eğitim yapan yerleri sıbyan mektepleri ve medreselerdir” (Ergün, 1987, 10). Sıbyan mekteplerinde 4-5 yaşlarından itibaren erkek ve kız çocuklar beraberce okuyabilirdi. Öğrenim de 4-5 yıl sürerdi (Akyüz, 2008, 19). Günümüz eğitim sistemine benzer bir sistemle yürütülmekteydi eğitim sistemi. “1839'da II. Mahmut Rüşdiye adında sivil okullar açmıştır” (Akyüz, 2008, 24). Daha sonra devamında “1848'de kurulan ilk erkek öğretmen okulu Darülmuallimin, 1869'da açılan ilk kız öğretmen okulu Darülmuallimat” (YÖK, 2007, 28) ve “1877'de ise çeşitli kurumlara nitelikli muallimler yetiştirmek üzere İstanbul'da kurulan Büyük Darülmuallimin öğretmenlik mesleğinde sistemleşmeye gidilen en önemli adımlardan kabul edilmektedir” (Akyüz, 2008, 28-42). “1870'de Sultani yani liselere öğretmen yetiştirmek için kurulan Dar'ülmuallimin-i Aliye ise ortaokul öğretmeni yetiştirmede yeni bir uygulamaydı” (Üstüner, 2004; aktaran, Aras & Sözen, 2012, 1).

“1923-1924 öğretim yılı başında Türkiye'de toplam 20 İbtidâ-i Darülmuallimin ve Darülmuallimat, yani İlköğretmen Okulu bulunmaktaydı. Öğretim süreleri beş yıl olan bu okulların 1931-1932 öğretim yılından itibaren altı yıllık okullar haline getirilmiştir. 1926'da üç yıllık Köy Öğretmen okulları, 1936'da açılan askerliğini tamamlayan er, onbaşı ve çavuşun küçük köylere öğretmen olduğu 8 aylık eğitim kursları, 1937'de büyük köylere Köy Eğitim Yurtları açılmıştır” (YÖK, 2007, 28; Ergün, 2008, 69). Bu tarihten başlayarak ortaokul düzeyindeki birinci devreler aşamalı bir biçimde kaldırılmıştır. “1932-1933 öğretim yılından itibaren ilk devreye öğrenci alınmamış, üç yıl sonra ortaokul mezunları doğrudan mesleki devreye alınmış ve bu sistem uzun bir dönem boyunca uygulanmıştır” (YÖK, 2007, 28; Ergün, 2008, 70). 1950'li yıllardan itibaren ilk ve orta öğretimde Amerikan modelinin etkileri görülmeye başlanmıştır. 1960'lı yıllarda bu etki devam ederken planlı kalkınmaya geçilmesi dolayısıyla, eğitimde nitelikli işgücüne duyulan ihtiyaç doğrultusunda planlamalar yapılmaya başlanmıştır. “1961 yılında “İlköğretim Kanunu” değiştirilerek köy okullarında üç yıl olan ilköğretim öğrenim süresi, beş yıla çıkarılmıştır” (Şen, 2013, 488). Bu sistem uzun yıllar uygulanmıştır. Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 1973'te çıkartılmasıyla ilköğretimin 8 yıla çıkarılması fikri gündeme gelmiştir, “1974-1975 öğretim yılında köklü bir geçmiş ve

deneyime sahip olan ilköğretmen okullarının bir bölümü öğretmen yetiştirme işlevini yitirerek üç yıllık öğretmen lisesi haline gelmiştir” (YÖK, 2007, 28-29).

Ergün (1987) günümüzde bu okulların Anadolu Öğretmen Lisesi adıyla faaliyet göstermekte olduğunu ve üzerine eklenen 2 yıllık eğitim enstitüleri ile sınıf öğretmeni olabilme imkânı sunduğunu belirtmiştir. Türkiye’de cumhuriyetten sonra öğretmen yetiştirmeyi etkileyen bir diğer yenilik ise “1981’de çıkarılmış 2547 sayılı Yükseköğretim Kanunu’dur. Bu kanunname ile tüm yükseköğrenim kurumları üniversitelere, sonuç olarak öğretmen yetiştiren kurumlardan Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlı iki yıllık eğitim enstitüleri Eğitim Yüksekokullarına ve dört yıllık Yükseköğretim Okulları eğitim fakültelerine dönüştürülmüştür” (YÖK, 2007, 37-38). 1982 yılında yapılan yasal düzenlemelerle, öğretmen yetiştirme görevi üniversitelere verildikten sonra, ilkokul öğretmenleri eğitim yüksekokulları tarafından, ortaöğretim kurumları öğretmenleri de, eğitim fakülteleri tarafından yetiştirilmeye başlanmıştır (Aydın & Baskan, 2006, 37). 1989–1990 öğretim yılında, iki yıllık eğitim yüksekokullarının süresi önce dört yıla çıkarılmış, 1992–1993 öğretim yılından itibaren de, ilkokul öğretmeni yetiştirmeye, eğitim fakültelerinin sınıf öğretmenliği bünyesinde devam edilmiştir (Aydın & Baskan, 2005, 192).

Okul Öncesi

Milli Eğitim Temel Kanunu’na göre okulöncesi eğitim 0–6 yaş grubundaki çocukların eğitimini kapsar. İsteğe bağlı olan bu eğitim bağımsız anaokullarında, ilköğretim okullarına bağlı anasınıflarında veya ilgili diğer öğretim kurumlarına bağlı uygulama sınıflarında verilmektedir. Türkiye’de okulöncesi eğitim kurumları resmi veya özel kuruluşlar tarafından açılır. Okulöncesi eğitim kurumları Milli Eğitim Bakanlığı ve Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu’nun ilgili birimleri tarafından denetlenir.

Türkiye’de okulöncesi eğitimin verildiği kurumların şunlardır: (Akçay, 2006; aktaran, Yıldırım, 2008, 92)

1. Milli Eğitim Bakanlığına bağlı okulöncesi eğitim kurumları
 - a. Bağımsız anaokulları (37–72 aylık çocuklara yönelik)
 - b. İlköğretim bünyesindeki anasınıfları (61–72 aylık çocuklara yönelik)
 - c. Kız meslek liseleri bünyesindeki uygulama anaokulları ve anasınıfları
2. Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumuna bağlı okulöncesi eğitim kurumları
 - a. Çocuk yuvaları
 - b. Çocuk bakımevleri
 - c. Çocuk kulüpleri
 - d. Çocuk evleri
3. Üniversitelerin bünyelerindeki okulöncesi eğitim kurumları
4. Çalışma Bakanlığına bağlı okul öncesi eğitim kurumları
5. Vakıf, dernek ve kooperatiflere bağlı okulöncesi eğitim kurumları

Temel Eğitim (İlkokul)

Mecburi ilköğretim çağı 6-13 yaş grubundaki çocukları kapsar. Bu çağ çocuğun 5 yaşını bitirdiği yılın eylül ayı sonunda başlar, 13 yaşını bitirip 14 yaşına girdiği yılın öğretim yılı sonunda biter. İlköğretimin amacı; her Türk çocuğunun iyi birer vatandaş olabilmesi için, gerekli temel bilgi, beceri, davranış ve alışkanlık kazanmasını, millî ahlak anlayışına uygun

olarak yetişmesini, ilgi, istidat ve kabiliyetleri yönünden hayata ve bir üst öğrenime hazırlanmasını sağlamaktır. İlköğretim kurumları; dört yıl süreli ve zorunlu ilkokullar ile dört yıl süreli zorunlu ve farklı programlar arasında tercihe imkan veren ortaokullar ile imam hatip ortaokullarından oluşur. Ortaokullar ile imam-hatip ortaokullarında lise eğitimini destekleyecek şekilde öğrencilerin yetenek, gelişim ve tercihlerine göre seçimlik dersler oluşturulur (MEB, 2013).

Orta Öğretim

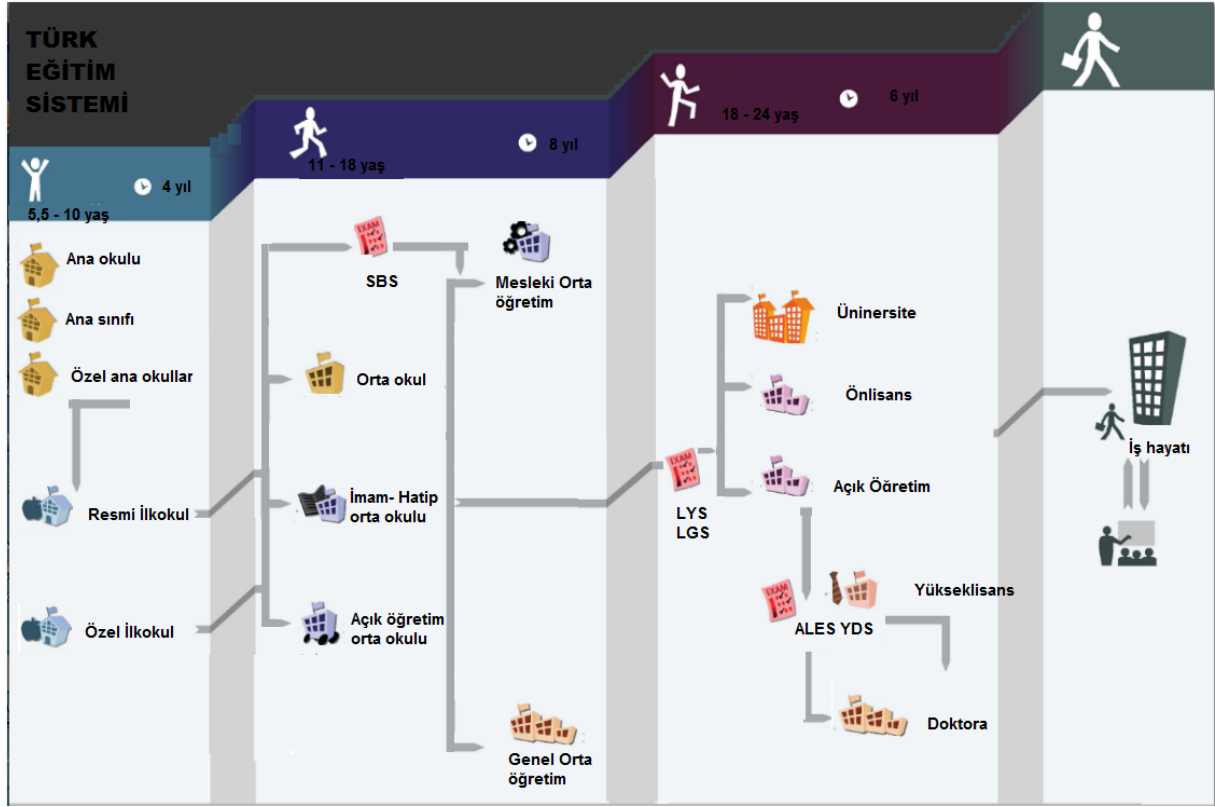
Ortaöğretim; ilköğretime dayalı, en az dört yıllık zorunlu, örgün veya yaygın öğrenim veren genel, mesleki ve teknik öğretim kurumlarının tümünü kapsar. Ortaöğretimin amaç ve görevleri; Milli Eğitimin genel amaçlarına ve temel ilkelerine uygun olarak, 1. Bütün öğrencilere ortaöğretim seviyesinde asgari ortak bir genel kültür vermek suretiyle onlara kişi ve toplum sorunlarını tanımak, çözüm yolları aramak ve yurdun iktisadi sosyal ve kültürel kalkınmasına katkıda bulunmak bilincini ve gücünü kazandırmak, 2. Öğrencileri, çeşitli program ve okullarla ilgi, istidat ve kabiliyetleri ölçüsünde ve doğrultusunda yüksek öğretime veya hayata ve iş alanlarına hazırlamaktır. Bu görevler yerine getirilirken öğrencilerin istekleri ve kabiliyetleri ile toplum ihtiyaçları arasında denge sağlanır (MEB, 2013).

Yüksek Öğretim

Yükseköğretim; ortaöğretime dayalı, en az iki yıllık yüksek öğrenim veren eğitim kurumlarının tümünü kapsar. Yükseköğretimin amaç ve görevleri, milli eğitimin genel amaçlarına ve temel ilkelerine uygun olarak, 1. Öğrencileri ilgi, istidat ve kabiliyetleri ölçüsünde ve doğrultusunda yurdumuzun bilim politikasına ve toplumun yüksek seviyede ve çeşitli kademelerdeki insan gücü ihtiyaçlarına göre yetiştirmek; 2. Çeşitli kademelerde bilimsel öğretim yapmak; 3. Yurdumuzu ilgilendirenler başta olmak üzere, bütün bilimsel, teknik ve kültürel sorunları çözmek için bilimleri genişletip derinleştirecek inceleme ve araştırmalarda bulunmak; 4. Yurdumuzun türlü yönde ilerleme ve gelişmesini ilgilendiren bütün sorunları, Hükümet ve kurumlarla da elbirliği etmek suretiyle öğretim ve araştırma konusu yaparak sonuçlarını toplumun yararlanmasına sunmak ve Hükümetçe istenecek inceleme ve araştırmaları sonuçlandırarak düşüncelerini bildirmek; 5. Araştırma ve incelemelerinin sonuçlarını gösteren, bilim ve tekniğin ilerlemesini sağlayan her türlü yayınları yapmak; 6. Türk toplumunun genel seviyesini yükseltici ve kamuoyunu aydınlatıcı bilimsel verileri sözle, yazı ile halka yaymak ve yaygın eğitim hizmetlerinde bulunmaktır (MEB, 2013).

Yükseköğretim kurumları;

- * Üniversiteler
- * Fakülteler
- * Enstitüler
- * Yüksekokullar
- * Konservatuarlar
- * Meslek yüksek okulları
- * Uygulama ve araştırma merkezleridir

Türkiye		Kızlar	Erkekler
Okullaşma , Okul öncesi > brüt%	8.24 %	8.04 %	8.44 %
Eğitim süresi > İlköğretim kademesi> İlköğretim tamamlama oranı	4		
Eğitim süresi > Ortaöğretim	8		
İlköğretim seviyesine göre okullaşma	89.33 %	87%	92%
İlköğretim, öğrenci sayısı			
Yükseköğretim düzeyine göre okullaşma		42.25 %	
Eğitim okullaşma oranı, ilköğretim düzeyinde	93.31 %		
GSMH yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	3.8 %		
Toplam hükümetin yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	3,7		
Eğitim harcamaları (%) İlköğretim	% 37.7		
Eğitim harcamaları (% Ortaokul)	% 30.1		
Eğitim harcamaları (% Ortaöğretim)	% 32.2		
Eğitim, ilköğretim tamamlama oranı	% 87	% 83	% 91
Ortaöğretim	% 79.23		

Ortaöğretim düzeyine göre okullaşma		% 42.04	% 52.23
Özel okullaşma > İlköğretim kademesi	% 1.7		
Özel okullaşma > Ortaöğretim	% 46.6		
Ortaöğretim düzeyinde ilerleyiş	% 91.09		
Ortaöğretimde 15 yaşındakilerin oranı	% 42		
Ortaöğretimde 16 yaşındakilerin oranı	% 39		
Ortaöğretimde 17 yaşındakilerin oranı	% 20		
Yükseköğretimde 17 yaşındakilerin oranı	% 3		
Ortaöğretimde 18 yaşındakilerin oranı	% 6		
Yükseköğretimde 18 yaşındakilerin oranı	% 9		
Ortaöğretimde 19 yaşındakilerin oranı	% 4		
Yükseköğretimde 19 yaşındakilerin oranı	% 13		
Ortaöğretimde 20 yaşındakilerin oranı	% 0		
Yükseköğretimde 20 yaşındakilerin oranı	% 13		
Öğrenciler - öğretmen oranı > ilköğretim düzeyinde	% 27.1		
Öğrenciler - öğretmen oranı > orta seviye	% 22.6		
Okullaşma , Ortaöğretim	% 79.23		
Toplam işsizlik ilköğretim >	% 55.7	% 33.7	% 60
Toplam işsizlik ortaöğretim >	% 28,1		

- 13.11.2013 tarihinde <http://www.nationmaster.com/red/country/tu-turkey/edu-education&all=1> adresinden indirilmiştir.

FINLANDİYA'DA EĞİTİM SİSTEMİ

Finlandiya'nın idare şekli cumhuriyettir (Kasapçopur, A. 2007, 76). 5.3 Milyon nüfusa sahiptir ve 338.000 km² alanı vardır. Resmi dili Fince ve İsveççedir. Nüfusun Fin (% 92), İsveç (%6), Sami (%2) grupları oluşturuyor. Başkenti Helsinki, Dini yapıları Protestan (%85), Ortodoks (%2), diğer (%13) şeklinde 3'e ayrılmıştır. Kişi başına düşen Gayri Safi Milli Hâsıla 31 723 Euro'dur. Kamu harcamaları içinde eğitime ayrılan oran % 11,9, İşsizlik oranı % 7.7 ve ortalama okul yaşam süresi 16.7 yıldır (Ekinci & Öter, 2010, 6; Tuğrul, 2012, 2). Finlandiya'da eğitim, Eğitim Bakanlığı'nın sorumluluğu altındadır. Ulusal Eğitim Kurulu Bakanlıkla birlikte eğitim hedeflerini, içeriklerini ve metotlarını geliştirir. Bunun yanı sıra, Finlandiya'daki 6 Eyaletin her birinde Eğitim ve Kültür Bakanlığı bulunmaktadır. Yerel yönetim, eğitim verme hususunda çok önemli roller üstlenen yerel yetkililerin (belediyeler) sorumluluğu altındadır. Okullara ne kadar özerklik verileceğine yerel yetkililer karar vermektedirler. İlköğretim ve ortaöğretim ikinci devrede öğretim sunan kurumların birçoğu

yerel yetkililer ya da ortak belediye kurulları tarafından idare edilmektedir (Özmen & Yasan, 2007, 209; Niemi, & Sihvonen, 2011, 33). Benzer olarak, kreş, okul öncesi eğitim kurumlarının kontrolü, Belediyelerin Sosyal Yardım Kurulundadır. İlköğretimde eğitim öğretim için yasal olarak genel toplantılar düzenlenmektedir. Ulusal Eğitim Kurulu eğitimin değerlendirmesini geliştirmek ve sık sık dış değerlendirmenin koordinesi sağlamaktan sorumludur. Vilayet Kamu Ofisinin görevlerinden birisi de temsil ettikleri alanlarda eğitim denetimi ve rehberlik yapmaktır. Bu ofis Eğitim Bakanlığının bilgileri dâhilinde eğitim denetimi ve değerlendirmesi için bilgi toplama hakkına da sahiptir. Vilayetler ve belediyeler eğitimden sorumlu ana yerel birimlerdir. Belediye meclisleri tarafından atanan okul kurulları, o vilayet veya yöredeki bütün eğitim kurumlarından sorumludur (Kasapoğlu, A. 2007, 76).

İlk ve orta öğretim için kullanılan fonlarda devlet masrafların %57'sini karşılarken belediyelerin sağladığı katkı ortalama olarak %43 civarında seyretmektedir. Teknik okulların çoğu belediyeye bağlı ya da özel okullardır. Tüm üniversiteler Devlet tarafından idare edilmektedirler ve büyük oranda özerkliğe sahiptirler. Teknik Ortaöğretim ikinci devreler ve üniversiteler kendi etkinliklerinin ve çıktılarının değerlendirilmesinden kendileri sorumludurlar. Bu bağlamda, bunlar Yüksek Öğretim Değerlendirme Konseyi'nden destek almaktadırlar (Özmen & Yasan, 2007, 209). Fin eğitim sisteminin genel amaçları ise öğrencilerin hayat boyu gelişimlerini destekleme, onlara hayatta gerekli bilgi ve becerileri kazandırma, ülke çapında eğitimde eşitliği yeterli düzeyde sağlama ve bunu koruma şeklinde belirlenmiştir (Basic Education Act of Finland, 1998; aktaran, Çobanoğlu & Kasapoğlu, 2010, 123). Finlandiya'nın Fince ve İsveççe olmak üzere iki ana dili vardır ve her iki dilde de İngilizce olarak eğitim veren yükseköğretim kurumları bulunmaktadır (Kasapoğlu, 2010, 123).

Fin öğrencilerinin başarılarının temel nedenlerinden biri olarak gösterilen eğitimde fırsat eşitliği, okul ve program çeşitliliğine gidilmeksizin tüm bireylere aynı eğitim olanaklarını sunmayı ifade etmektedir (MEB Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, 2008; aktaran, Çobanoğlu & Kasapoğlu, 2010, 123). Fin eğitim sistemi, dil, din, ırk, cinsiyet, ekonomik durum, ikametgâh ayrımı gözetmeksizin her bireye eşit fırsatlar sunmayı hedeflemektedir. Bu nedenle olmalı ki Finlandiya'da okul ağı, çok geniş bir bölgeyi kapsamakta, cinsiyete özgü okul hizmetleri değil, karma eğitim verilmekte ve temel eğitim; öğretim, materyaller, yemek, sağlık, dış bakımı, ulaşım, özel eğitim, yetiştirici eğitim dâhil olmak üzere parasız karşılanmaktadır (FNBE, 2009; aktaran, Çobanoğlu & Kasapoğlu, 2010, 123).

Okul Öncesi Eğitim

Finlandiya'da okulöncesi eğitim 0–6 yaş grubundaki çocukları kapsar. (EURYDICE/EURYBASE, 2005; Niemi, & Sihvonen, 2011, 33). Kreş ve Özel yuvalarda eğitim imkânı sunmaktadır. “Eğitimde imkân ve fırsat eşitliği, herkes için ve her yerde eğitim, eğitim hizmetlerinde sosyal ve bölgesel bakımdan eşit imkânlar sağlamak, iyi eğitilmiş ebeveynler ve yaşam boyu eğitim Finlandiya'da eğitim politikalarına yön veren unsurlar olarak kabul edilmiştir. Okul öncesi, temel eğitim ve orta öğretimin tamamen ücretsiz olup, okul servisi, yemekleri, kırtasiye giderleri eğitim bütçesinden karşılanmaktadır” (Aras & Sözen, 2012, 3). Gönüllülük esasına dayanır. Bu yaş grubundaki çocukların okul öncesine devam etme oranı % 98 gibi bir oranla oldukça yüksektir.

Temel Eğitim (İlkokul)

6–7 yaş grubundaki eğitim devletin sorumluluğundadır. (EURYDICE/EURYBASE, 2005, aktaran, Aras & Sözen, 2012, 2). 6 yaş anaokullarının amacı, çocuğun kişilik gelişimini desteklemek ve girişimci bireyler yetiştirmektir (Türkoğlu, 1998, 204). Ayrıca Temel Eğitim zorunludur. Öğretim yılı Ağustos ortasında başlar ve Haziran başına kadar devam eder. İki dönem halinde 190 iş gününden oluşur.

Orta Öğretim 1. Devre

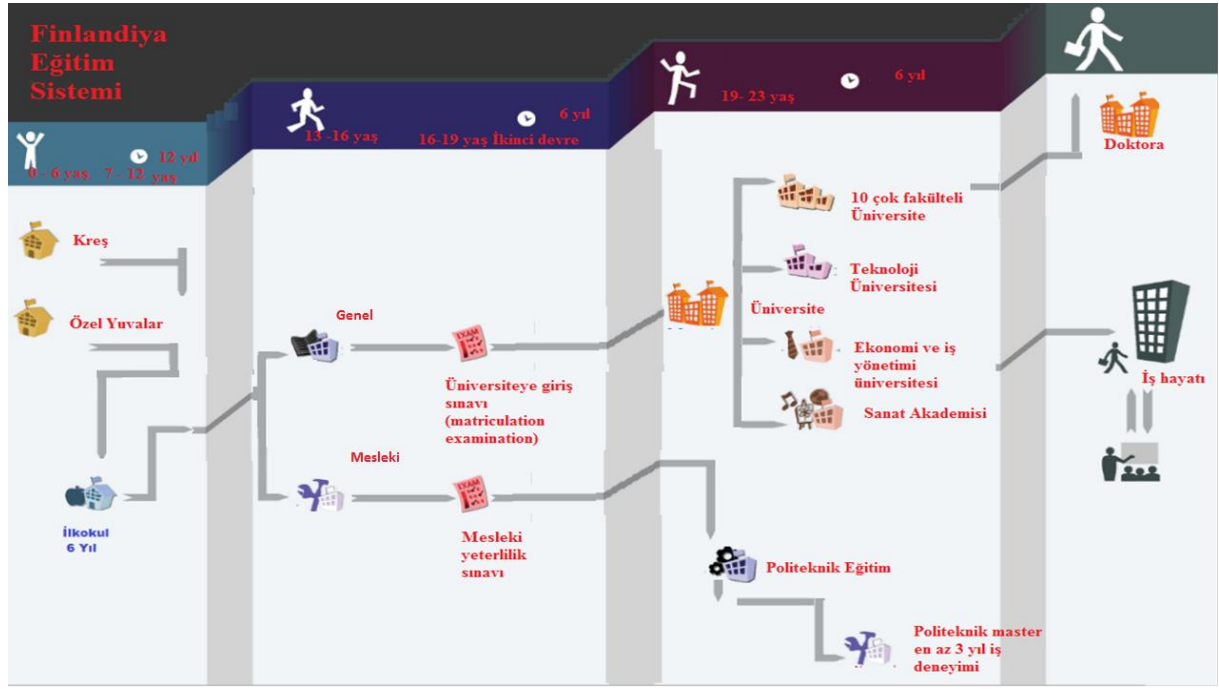
13-16 yaş gurubundaki ergenleri kapsamaktadır. Giriş koşulu yoktur. Her türlü lise eğitimi için yeterlilik sağlar (Kocaarslan, 2010, 12).

Orta Öğretim 2. Devre Lise

Finlandiya’da Genel ortaöğretim okulları, Mesleki ortaöğretim okulları (normal olarak öğrenim süresi üç yıl olmakla birlikte, iki ya da dört yılda tamamlanabilir. Zorunlu eğitim tamamlamış öğrenciler genel ve mesleki ortaöğretime yerleştirme için ulusal bir sistem üzerinden başvuru yapabilirler. Yerleştirmede öğrencilerin akademik başarıları ve mesleki okullar için iş deneyimi ile eşdeğer diğer faktörler dikkate alınabilir. Genel ortaöğretim olgunluk sınavı ile tamamlanır. Olgunluk sınavı ana dilde sınava ek olarak; bir yabancı dil, sosyal bilimler ve fen bilimlerinden birer alan olmak üzere üç alandan olmak zorundadır. Mesleki eğitim öğrencileri de belirli koşullara bağlı olarak olgunluk sınavını alabilirler. Mesleki eğitim öğrencileri her modülün sonunda bir sınava ve programı tamamladıklarında bir yeterlik sınavına girerler (Türk Eğitim Derneği, 2010, 80).

Yüksek Öğretim

Genel ortaöğretimde olgunluk sınavını (matriculation examination) geçen ve mesleki ortaöğretime tamamlayan tüm öğrenciler yükseköğretime giriş hakkı elde ederler. Mesleki yükseköğretimde öğrencilerin iş deneyimleri de dikkate alınır. Üniversiteye girişte öğrencinin ortaöğretimde aldığı dersler, başarıları ve çoğu üniversitenin kendi düzenlediği giriş sınavlarındaki başarıları birlikte değerlendirilir (Türk Eğitim Derneği, 2010, 83). (Matriculation examination) Üniversiteye giriş sınavı Bahar ve Güz döneminde olmak üzere tüm liselerde aynı anda olmak üzere yılda iki kez düzenlenir. 4 zorunlu test yer almaktadır: Ana Dil, Diğer Ulusal Dil, Yabancı Dil ve diğer Matematik ve Genel Bilimler Testi. Öğrenciler sınavda seçmeli testler de alabilmektedirler. Üniversite giriş sınavının ve tüm ortaöğretim ikinci devre eğitimi öğretim programının başarılı bir şekilde geçilmesinin ardından öğrenciler geçilen testlerin ayrıntılarını, elde edilen derece ve notları gösteren ayrı bir sertifika almaktadırlar. Üniversiteler ayrıca yapılan sınavlara ek olarak başvurulara esas farklı yeterlik alanları belirleyebilir. Açılan programların alabileceği sayıdan daha fazla başvuru olması durumunda, üniversiteler farklı öğrenci seçme kriterlerine başvurabilmektedirler. Üniversiteye yerleşmede, üniversite giriş sınavı notu; enstitü, fakülte veya bölüm tarafından düzenlenen giriş sınav sonucu ve ortaöğretim ikinci devre bitirme belgeleri dikkate alınarak yerleştirmeler yapılmaktadır (Kocaarslan, 2010, 12). Politeknikler daha çok uygulamaya yönelik mesleki bir eğitimi esas almaktadırlar. Fin Politeknik sistemi 1990 yılında yükseköğretimde bir üniversite dışı sektör yaratmak için oluşturuldu. Lise dönemindeki Mesleki eğitim kurumlarından alınan eğitime dayandırılmıştır. Ülke çağında bir yükseköğretim ağı şeklinde geliştirilmiştir. Ülke genelinde 29 tane tane Politeknik vardır. Politeknikler; doğal kaynaklar, teknoloji, iletişim, iş ve yönetim, turizm, yemek hizmeti, kurumsal yönetim, sağlık ve sosyal hizmetler, kültür ve insan bilimleri, eğitim gibi sektörlerde uzmanlık fonksiyonunda eğitim sağlar. Politeknik derecesi almak için 3,5-4 yıl eğitim almak gerekir. Milli Eğitim Bakanlığı lisans programlarını onaylar fakat program bağımsız bir şekilde Politeknikler tarafından hazırlanır. (Kocaarslan, 2010, 13).

Finlandiya		Kızlar	Erkekler
Okullaşma , Okul öncesi > brüt%	% 98.69	% 98.48	% 98.90
Eğitim süresi > İlköğretim kademesi> İlköğretim tamamlama oranı	6	% 99.8	% 99.35
Eğitim süresi > Ortaöğretim	6		
İlköğretim seviyesine göre okullaşma	% 99.32	% 48.83	% 50.49
İlköğretim , öğrenci sayısı	387934		
Yükseköğretim düzeyine göre okullaşma	291664	% 53.49	
Eğitim okullaşma oranı, ilköğretim düzeyinde	% 98	% 98	% 98
GSMH yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	% 6.6		
Toplam hükümetin yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	% 12.8		
Eğitim harcamaları (%) İlköğretim	% 27		
Eğitim harcamaları (% Ortaokul)	% 40.6		
Eğitim harcamaları (% Ortaöğretim)	% 32.5		
Eğitim, ilköğretim tamamlama oranı	% 100		
Eğitim, ilköğretim tamamlama oranı		% 99	% 100
Ortaöğretim	% 94.6		
Ortaöğretim düzeyine göre okullaşma	% 93.98	% 51.43	

Özel okullaşma > İlköğretim kademesi	% 1,2		
Özel okullaşma > Ortaöğretim	% 5,8		
Ortaöğretim düzeyinde ilerleyiş	% 100		
Ortaöğretimde 15 yaşındakilerin oranı	% 99		
Ortaöğretimde 16 yaşındakilerin oranı	% 95		
Ortaöğretimde 17 yaşındakilerin oranı	% 94		
Yükseköğretimde 17 yaşındakilerin oranı	% 0		
Ortaöğretimde 18 yaşındakilerin oranı	% 87		
Yükseköğretimde 18 yaşındakilerin oranı	% 1		
Ortaöğretimde 19 yaşındakilerin oranı	% 30		
Yükseköğretimde 19 yaşındakilerin oranı	% 17		
Ortaöğretimde 20 yaşındakilerin oranı	% 17		
Yükseköğretimde 20 yaşındakilerin oranı	% 31		
Öğrenciler - öğretmen oranı > ilköğretim düzeyinde	% 16		
Öğrenciler - öğretmen oranı > orta seviye	% 12		
Okullaşma , Ortaöğretim	% 89.5		
Toplam işsizlik ilköğretim >	% 35.8		
Toplam işsizlik ortaöğretim >	% 46.3		

- Veriler <http://www.nationmaster.com/red/country/fi-finland/edu-education&all=1> adresinden 11.11.2013 tarihinde indirilmiştir.

ALMANYA EĞİTİM SİSTEMİ

Federal Almanya Cumhuriyeti'nde eğitim politikasının ve eğitim planlamasının sorumluluğu devletin federal yapısına uygun olarak belirlenmiştir (Kasapçopur, A. 2007, 70; Özmen, & Yasan, 2007, 206). Federal Anayasa ve eyalet yasaları uyarınca genel eğitim sistemi devletin gözetim altındadır. Federal Alman Anayasası, devletin yükümlülüklerini eyaletlere devretmiştir (Kantos, 2013, 53). Bu yüzden eğitim sisteminin yönetimi ve düzenlemesi eyaletlerin sorumluluğundadır. Esas itibarıyla ilk ve ortaöğretim okulları yerel yönetimlere, yükseköğretim ise eyalet yönetimine bağlıdır. Almanya'da federal düzeyde ve eyaletlerde “Teftiş Kurulu” yapısına ilişkin bir yapılanma yoktur. Müfettiş veya bu sıfatı alan kişiler de yoktur (Özmen, 2007, 206).

Okul Öncesi Eğitim

Okul öncesi eğitimde ve ilköğretim okulların gözetim ve gözetmelerinden bahsedilmektedir. Anaokulu, 3-6 yaş arası çocukları kapsayan okul öncesi eğitimin geleneksel yapısıdır.

Anaokullarına devam zorunlu değildir. Anaokullarının denetlenmesi veya gözetlenmesi ise gençlik dairesi veya sosyal daireler tarafından yapılmaktadır (Kasapçopur, A. 2007, 70).

Temel Eğitim (İlkokul)

6- 15 yaş arası öğrencilerin devam ettiği okul dönemidir. Temel eğitim zorunlu ve parasızdır. “15 yaşına kadar okula devam zorunludur. Yabancı çocuklar da dâhil olmak üzere, Almanya’da yaşayan her çocuk en az 9 yıl genel öğretim yapan bir okula devam etmek zorundadır” (Kantos, 2013, 54). Okulları başarı düzeylerine göre gruplamışlardır ve verdikleri eğitim de birbirinden farklıdır.

Orta Öğretim

İlk olarak Hauptschule adlı okul vardır bu okulda, “temel eğitimde, başka okullara yönlendirilecek derecede başarılı olmamış öğrencilerin devam ettiği, genel kültür ve mesleklere hazırlama eğitiminin verildiği okuldur” (Kantos, 2013, 56). İkinci olarak Realschule adlı okulda ise, “ilkokulda başarı düzeyi orta olan öğrencilerin yönlendirildiği ve mezunlarının mesleki eğitim veren bir üst öğretim kurumuna gönderildiği okuldur” (Kantos, 2013, 56). Üçüncü olarak Gymnasium adlı okul ise, “ilköğretimde; yüksek öğrenim yapabilecek seviyede bulunan öğrencilerin yönlendirildiği okuldur. Bu okul “Abitur (olgunluk)” sınavının başarı ile verilmesi ile sona ermektedir” (Kantos, 2013, 56). Orta öğretim ikinci kademe Gymnasium Oberstufe ve üniversitelerden oluşmaktadır. Gymnasium’da 10. sınıfı başarı ile tamamlayan, “Realschule”yi ikinci yabancı dil okuyarak başarı ile bitiren ve “Hauptschule” 10-B diploması alanlar orta öğretimin ikinci kademesine devam hakkı kazanmaktadır. Bu eğitimin sonunda öğrenciler; “Abitur” ya da “Allgemeine Hochschulreife” denilen ve yükseköğretime devamı sağlayan belgeyi almaya hak kazanmaktadır (Mainz Başkonsolosluğu Eğitim Ataşeliği, 2001, 5, aktaran; Kantos, 2013, 54).

Yüksek Öğrenim

Tüm eyaletlerde öğrenciler, üniversitede geçirdikleri süre boyunca, seçtikleri ana dallar ve eğitim bilimleri ve sosyal bilimler ile ilgili konularda eğitim alırlar. Eğitimin süresi, öğrencinin öğretmenlik yapmak istediği okulun seviyesine göre değişiklik gösterir. İlk ve orta kademede öğretmenlik yapmak isteyen bir öğrenci, en az 3.5 yıl eğitim alır. Öğrencilerin, lisans programları süresince, aldıkları derslerin ¼’ü öğretmenlik meslek bilgisi derslerini kapsamaktadır (Sağlam, 1989, 30). Genellikle okulların yönetiminden sorumlu üç kademeli bir yapı gözlenmektedir. Eyalet yönetimleri üst kademeyi, okulun bulunduğu bölgenin eğitim ve kültürel işlerini düzenleyen bağımsız ofisler orta kademeyi, yerel okul ofisleri alt kademeyi oluştururlar. Mesleki eğitim okullarının sorumluluğu eyaletlerdedir (Kasapçopur, A. 2007,70). Almanya’da öğretmen olmayı seçen öğrenciler, ortaöğretimin 12. veya 13. sınıfları sonunda yapılan bitirme sınavına girmek zorundadır. Bu sınav dışında, üniversitelere başvurmak için herhangi başka bir sınava girmek zorunda değildirler. Öğrenciler, istedikleri üniversitelere başvurabilirler. Bununla birlikte bazı eyaletler, yüksek sayıda başvuru nedeniyle, üniversitelere alınacak öğrenci sayılarına çeşitli yollarla sınırlama koyma girişiminde bulunmuşlardır. Bu sınavı geçen öğrenciler, lisans derecesi almaya hak kazanır. Bu sınavın içeriği şu öğelerden oluşur (Milotich, 1999):

- Genel olarak eğitimle ya da öğrencinin iki ana alandan biriyle ilgili, 4-6 aylık sürede tamamladığı tez çalışması,
- Öğrencinin seçtiği ana dalların tümünü ve bunun yanında, pedagoji ve genel eğitim konularını kapsayan yazılı ve sözlü sınav,
- Genel yetenek konuları ile ilgili sözlü sınav,

- Öğrencinin resim, müzik, beden eğitimi ve diğer teknik alanlarda performans sergileyebileceği bir uygulamalı sınavdır (aktaran; Baskan & Aydın, 2006, 39).

Öğrenciler, lisans derecelerini tamamladıktan sonra öğretmen olarak çalışmaya başlayabilmek için, önce stajyer öğretmenlik (student teaching) aşamasına geçerler. Bu aşama iki yıl sürer. Öğretmen adayı bu süreyi, bir rehber öğretmen gözetiminde öğretimi gözlemleyerek ve bizzat öğretimi gerçekleştirerek geçirir. Aynı zamanda bu süreç boyunca, alan uzmanlarının eğitim ile ilgili verdikleri seminerlere katılırlar (Baskan & Aydın, 2006, 40).

Ortaöğretime (upper secondary education) geçişte; Almanya’da yönlendirme dördüncü sınıfın sonunda yapılır ve okuldaki başarı durumlarına göre akademik ortaöğretime ya da tam zamanlı mesleki okullara yerleştirilirler. Ancak, ilköğretim mezunu tüm öğrenciler, başarı durumuna bakılmaksızın, dual sistem olarak adlandırılan ve sadece mesleğe hazırlayan meslek okullarına kabul edilirler (Türk Eğitim Derneği, 2010, 74) Almanya Gymnasiale Oberstufe’e giriş için ilköğretimi bitirmiş olmak ve belirli bir başarı kriteri gerekir. Tam zamanlı mesleki ortaöğretime giriş için kriterler okul türüne göre değişmektedir. Dual sistem mesleki okullara tüm ilköğretim mezunları başvurabilir. “ Genel ortaöğretimde abitur, mesleki ortaöğretimde bitirme sınavı uygulanır. Dual sistemdeki öğrenciler mesleki yeterlik sınavına girerler. Okuldaki öğretmenlerin değerlendirmelerine göre tüm derslerden başarılı olanlar, bu sınavları geçemediğinde sadece ortaöğretimi bitirme belgesi alırlar; abitur diploması ya da mesleki yeterlik belgesi alamazlar” (Türk Eğitim Derneği, 2010, 80). Abitur sınavını geçenler bütün üniversitelere ve tüm yükseköğretim programlarına girebilirler. Mesleki ortaöğretimi bitirme sınavını geçmiş olanlar üniversitelerin meslekleri ile ilgili belirli bölümlerine girebilirler. Sanat ve müzik ile ilgili bölümler için yetenek kanıtı aranır. Bazı üniversiteler belirli bölümler için yetenek kriterleri belirleyebilir. Bazı eyaletlerde yükseköğretime giriş kriterlerini karşılamayan adaylar da mesleki yeterliklerine bağlı olarak yükseköğretime kabul edilebilirler. Talebin fazla olduğu, tıp eğitimi gibi alanlarda ulusal, bölgesel ya da üniversite bazında kriterler uygulanmaktadır (Türk Eğitim Derneği, 2010, 83).

Almanya		Kızlar	Erkekler
Okullaşma , Okul öncesi > brüt%	% 100,18		
Eğitim süresi > İlköğretim kademesi> İlköğretim tamamlama oranı	4		
Eğitim süresi > Ortaöğretim	9		
İlköğretim seviyesine göre okullaşma	% 84.19	% 96	% 96
İlköğretim, öğrenci sayısı		% 48.6	
Yükseköğretim düzeyine göre okullaşma	2334569	% 49	
Eğitim okullaşma oranı, ilköğretim düzeyinde	% 96		
GSMH yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	% 4.6		
Toplam hükümetin yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	% 9.8		
Eğitim harcamaları (%) İlköğretim	% 22.8		
Eğitim harcamaları (% Ortaokul)	% 49		
Eğitim harcamaları (% Ortaöğretim)	% 24.5		
Eğitim, ilköğretim tamamlama oranı	% 99.2	% 99.7	% 98.7
Eğitim, ilköğretim tamamlama oranı	% 94	% 94	% 94
Ortaöğretim	% 87.7		
Ortaöğretim düzeyine göre okullaşma	% 99.43	% 48.25	
Özel okullaşma > İlköğretim kademesi	% 2,4		
Özel okullaşma > Ortaöğretim	% 7,2		
Ortaöğretim düzeyinde ilerleyiş	% 99.6		
Ortaöğretimde 15 yaşındakilerin oranı	% 98		
Ortaöğretimde 16 yaşındakilerin oranı	% 97		
Ortaöğretimde 17 yaşındakilerin oranı	% 92		
Yükseköğretimde 17 yaşındakilerin oranı	% 1		
Ortaöğretimde 18 yaşındakilerin oranı	% 83		
Yükseköğretimde 18 yaşındakilerin oranı	% 30		
Ortaöğretimde 19 yaşındakilerin oranı	% 41		
Yükseköğretimde 19 yaşındakilerin oranı	% 8		

Ortaöğretimde 20 yaşındakilerin oranı	% 20		
Yükseköğretimde 20 yaşındakilerin oranı	% 15		
Öğrenciler - öğretmen oranı > ilköğretim düzeyinde	% 14,19		
Öğrenciler - öğretmen oranı > orta seviye	% 15,40		
Okullaşma , Ortaöğretim	% 99,43		
Toplam işsizlik ilköğretim >	% 27,1		
Toplam işsizlik ortaöğretim >	% 60,5		

- Veriler <http://www.nationmaster.com/red/country/gm-germany/edu-education&all=1> adresinden 11.11.2013 tarihinde indirilmiştir.

SİNGAPUR EĞİTİM SİSTEMİ

Singapur, Güneydoğu Asya’da ekvatorun yaklaşık 137 km. kuzeyinde yer alan ve kendisine bağlı 63 küçük adaya birlikte 699 km² yüzölçümü bulunan bir şehir devlettir. Bu ada, kıta Malezya’sından Johor Boğazı, Endonezya adalarından ise Singapur Boğazı ile ayrılmaktadır. (Özkan, 2006, 45). Nüfusu: 4,300,419’dur. Nüfusun etnik dağılımı Çinli (%76.7), Malay (%14), Hintli (%7.9), diğer (%1.4) şeklinde gruplanmıştır. Dini açıdan Budist, Müslüman, Hristiyan, Hindu, Taoist, Konfüçyanistler bulunmaktadır. Dil açısından Çince (resmi), Malay (resmi), Tamil (resmi), İngilizce (resmi) 4 resmi dili bulunmaktadır. Ülkenin tam adı Singapur Cumhuriyetidir.

Singapur eğitim sistemi öğrencilere bütüncül ve geniş tabanlı bir eğitim sunmayı amaçlar. Çok kültürlü eğitimin yanı sıra çift dilli eğitim Singapur eğitiminin temel özelliğidir. Çift dilli eğitim sayesinde tüm öğrenciler, dünyada kabul gören dil olan İngilizceyi öğrenir. Öğrenciler ayrıca kendi kültürlerini, kimliklerini, geleneklerini, değerlerini koruma adına anadillerini de (Çince, Malay, Tamil) öğrenebilirler. Singapur eğitim sistemi öğrencilerde bütünsel gelişimi ön planda tutar. Eğitimin beklenen çıktıları, öğrencilerin çok yönlü gelişimi için, onları sekiz temel beceri ve değer üzerinden, bütüncül olarak yetiştirmenin önemini açıkça ortaya koyar.

Sekiz Temel Beceri ve Değer: (Birbiri & Ayer, 2013, 23-24; Özkan, 2006, 43).

- Karakter Gelişimi,
- Kişisel Yönetim Becerisi,
- Sosyal ve İşbirlikçi Becerisi,
- d) Okuryazarlık ve Matematik Becerisi,
- e) İletişim Becerisi,
- f) Bilgi Edinme Becerisi,
- g) Düşünme Becerisi ve Yaratıcılık,
- h) Bilgiyi Uygulama Becerisi.

Singapur Milli Eğitim Bakanlığı’nın amacı, öğrencilerinin kendi yeteneklerini ortaya çıkarması ve bunları en iyi hale getirmesine ve tüm potansiyellerinin farkında olmasına yardımcı olmaktır. Ayrıca öğrencilerin hayatları boyu sürecek bir öğrenme tutkusu geliştirmelerini sağlamaktır (Kaytan, 2007, 35). Singapur Eğitim Bakanlığı iletişim yeteneklerinin ve bağımsız öğretimin geliştirilmesinde bilgi teknolojisinin kullanımını teşvik amacıyla “IT2000” adlı beş yıllık bir Bilgi Teknoloji Planı (Bfive-Year Masterplan for Information Technology) uygulanmaktadır (Özkan, 2006, 45). Eğitim Bakanlığı son yıllarda daha esnek ve çeşitli eğitim sistemine doğru ilerlemektedir. Amacı, öğrencilerin farklı ilgi ve öğrenme yollarını karşılayacak daha fazla seçenek sağlamaktır. Aynı zamanda öğrencilere daha geniş-tabanlı eğitim vererek, hem sınıf içinde hem de sınıf dışında bütünsel gelişimlerini sağlamaktır.

Okul Öncesi Eğitim

Kindergarden” olarak adlandırılan anaokulları, 3 ile 6 yaş arası çocuklara 3 yıllık okul öncesi eğitim programı uygulayan kurumlardır. Bu üç yıllık program “Nursey”, “Kindergarden 1” ve “Kindergarden 2” olarak bilinen üç kısımdan oluşur. (Kaytan, 2007, 35; Birbiri & Ayer, 2013, 45; Özkan, 2006, 48). Her seviye için olan günlük programlar, dil ve okuryazarlık becerilerinin gelişimi, temel sayı kavramlarını, basit fen kavramlarını, sosyal becerileri, yaratıcılık ve problem çözme becerilerini, müzik ve hareketi değerlendirebilme ile açık hava oyunlarını içerir (Kaytan, 2007, 35; Özkan, 2006, 48). Ayrıca öğrenciler birinci dil olarak İngilizce ve ana dil olarak Malayca, Tamilce veya Çince olmak üzere iki dil öğrenirler.

Yabancı sistemi uygulayan anaokulları dışında kalan anaokulları, formal eğitim sistemini takip ederler. a) Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilme, b) Paylaşmaya istekli olma, c) Başka kişilerle ilişki kurabilme, d) Meraklı olma ve araştırma yapabilme, e) Anlayarak dinleyebilme ve konuşabilme, f) Kendiyle mutlu ve huzurlu olma, g) Gelişmiş fiziksel koordinasyona ve sağlıklı alışkanlıklara sahip olma, h) Ailesini, arkadaşlarını, öğretmenlerini ve okulunu sevmeye davranış ve kazanımlarını kazandırmayı hedefler (Kaytan, 2007, 35; Özkan, 2006, 48).

Anaokulları, bir dahaki seneye programlarını uygulayabilmeleri için en geç Mart ayında başlamalıdır. Aileler kayıt için okullara kendileri başvuracaklardır. (<http://www.moe.gov.sg/education/preschool/>).

Temel Eğitim (İlkokul)

İlköğretim, 1. ve 4. sınıflar arasındaki 4 yıllık “Temel Evre” (Foundation Stage) ve İlköğretim 5. ve 6. sınıfları kapsayan 2 yıllık “Yönlendirme Evresi”nden (Orientation Stage) oluşmaktadır. İlköğretimin genel amacı öğrencilere iyi bir İngilizce, anadil ve matematik eğitimi vermektir. İlköğretimde okul ücreti olmamakla birlikte, 5,50 dolar’lık çeşitli ücretler ödenmektedir (Kaytan, 2007, 35; Birbiri & Ayer, 2013, 55). Temel evrede (İlköğretim 1.-4. sınıflar, 6/7-10 yaş) İngilizce, ana dil (Çince, Malayca, Tamilce) ve matematiği içeren çekirdek program üzerinde durulur. Fen dersi ilköğretim 3. sınıfta (öğrenciler 8-9 yaşındayken) sunulmaya başlanır. İngilizce öğrenme aynı zamanda sağlık eğitimi ve okur-yazarlık bilgisi gibi genel başlıkları da içerir (Kaytan, 2007, 36). Anadil ile ilgili çalışmalar da “Yurttaşlık ve Ahlak Eğitimi”ni (Civics and Moral Education (CME) içerir. Çünkü temel Asya değerlerinin en etkili ve uygun şekilde anadil merkezinde çevrileceği düşünülmektedir. Yönlendirme evresinin 5. ve 6. sınıflarında öğrenciler yetenekleri doğrultusunda EM1, EM2 ve EM3 adında ki üç dil stream (grubu) birine yerleştirilirler. İlköğretim 5. ve 6. sınıflarda çalışılan konular: İngilizce; anadil (Çince, Malayca veya Tamilce); matematik; fen; sosyal bilimler; sanat; müzik; fiziksel (beden) eğitimi; Vatandaşlık ve Ahlak Eğitimi’dir (Kaytan, 2007, 36; Özkan, 2006, 48). Tüm seviye gruplarındaki (streams) (EM1, EM2, EM3) öğrencilere aynı eğitim programı farklı zorluk derecelerinde verilir. EM1 grubundaki öğrenciler anadili birinci (en yüksek) dil düzeyinde, EM2 grubundaki öğrenciler ikinci dil düzeyinde ve EM3 grubundaki öğrencilerde temel düzeyde öğrenirler. EM3 düzeyinde İngilizce, matematik ve fen alanlarında temel içerik ve becerilere odaklı değiştirilmiş 37 eğitim programı kullanılmaktadır. Üzerinde durulan nokta İngilizce ve matematikte gerekli yeterliliğe ulaşmaktır. 6. sınıfın sonunda tüm öğrenciler kendi öğrenme hızlarına ve yeteneklerine uygun ortaöğretim programlarına yerleştirilebilmek için “İlköğretimi Bitirme Sınavı”na (Primary School Leaving Examination-PSLE) girmektedirler. PSLE’de İngilizce, Anadil, Matematik ve Fen derslerine yönelik sorular bulunmaktadır. İsteğe bağlı olarak da ileri anadil soruları yapılabilmektedir. EM3 grubundaki öğrenciler için de Temel İngilizce, Temel Anadil ve Temel Matematik soruları bulunmaktadır.

Ortaöğretim

Ortaöğretim 'de öğrenciler PSLE'deki performanslarına göre, Özel (Special), Açık (Express), Normal Akademik (Normal Academic) veya Normal Teknik (Normal Technical) programlarından birine yerleştirilmektedirler. Öğrencilerin farklı yetenek ve ilgileri doğrultusunda eğitim programlarında farklı vurgular yapılmaktadır. (Kaytan, 2007, 37; Birbiri & Ayer, 2013, 52). Normal programda öğrenciler, “Normal (Akademik) [NA]” veya “Normal (Teknik) [NT]” programını seçme hakkına sahiptir. Normal programdaki öğrenciler 4 yıl sonunda GCE “N” adı verilen düzey belirleme sınavına girerler. Sınavda başarılı olan öğrenciler bir yıl daha ortaöğretime devam eder ve GCE “O” düzeyi sınavına girmeye hak kazanır (Kaytan, 2007, 37; Birbiri & Ayer, 2013, 53; Özkan, 2006, 48). Diğer yandan “Açık (Express)” programındaki öğrenciler 4 yılın sonunda “O” düzeyi sınavına girerler. “O” düzeyi sınavından iyi sonuç alan öğrenciler Genç Kolejlerine (Junior Colleges), “Politeknik'lere” (Polytechnics) veya Teknik Enstitülere (Technical Institutes) devam edebilirler. “N” düzeyi sınavında yeterli olamayan öğrenciler Teknik Eğitim Enstitüleri'nde (ITE -Institute of Technical Education) teknik ve mesleki eğitim alırlar (Kaytan, 2007, 37; Özkan, 2006, 48). “NT” programındaki öğrenciler, Teknik Eğitim Enstitüsü (Institute of Technical Education) ile teknik-mesleki eğitim almak için hazırlanmaktadır. “Özel ve Açık Program'da (Special/Express Course) öğrenciler 4 yıl eğitim sonunda GCE “O” olarak adlandırılan düzey belirleme sınavına girerler. Özel programda öğrencilere anadil ileri düzeyde verilir (İleri Çince/İleri Tamilce/İleri Malayca) Özkan, 2006, 49). “Özel ve Açık Program'ın 1. ve 2. sınıflarında ortak bir eğitim programı uygulanmaktadır. Bu düzeylerdeki dersler: İngilizce, Anadil/İleri Düzeyde Anadil, Matematik, Fen, Tarih, Coğrafya, İngilizce Edebiyat, Görsel Sanatlar, Tasarım ve Teknoloji, Ev Ekonomisi, Vatandaşlık ve Ahlak Eğitimi, Müzik ve Beden Eğitimidir. İsteğe bağlı olarak da üçüncü bir yabancı dil (Fransızca, Almanca veya Japonca), Malayca (özel program) ve Çince (özel program) dersleri alınabilir. Ortaöğretim 3. ve 4. sınıfında verilen dersler: İngilizce, Anadil/İleri Düzeyde Anadil, Matematik, Birleştirilmiş İnsani Bilimler, bir fen konusu, Vatandaşlık ve Ahlak Eğitimi, Müzik ve Beden Eğitimi ile 2-4 seçmeli derstir. Bu seçmeli dersler: Ek Matematik, Biyoloji, Kimya, Fizik, Birleştirilmiş Fen Bilimleri, Coğrafya, Tarih, İngilizce Edebiyat, Çin Edebiyatı, Malay Edebiyatı, Tamil Edebiyatı, Ek Dil, [Fransızca/Japonca/Almanca/Malayca (Özel Program), Çince (Özel Program)], Sanat ve Tasarım, Müzik, Besinler ve Beslenme, Saymanın Prensipleri, Tasarım ve Teknoloji, Din Bilgisi'dir (Özkan, 2006, 49). Ayrıca “Özel ve Açık Program” 1-4 öğrencileri Sanat Seçmeli Programı (Art Elective Programme) veya Müzik Seçmeli Programını (Music Elective Programme) seçebilmektedirler. Öğrenciler performanslarına ve öğretmenlerinin ve okul yönetiminin değerlendirmesine göre bir programdan diğerine geçebilirler. CCA'lar iyi bir eğitim için önemli parçalardan biridir. Onlar öğrencilerin sağlamlık, esneklik, kendine güven ve azim gibi niteliklerini geliştirir ve hızla değişen dünyaya uyum sağlayıp başarılı olmalarını sağlar (Özkan, 2006, 49).

Her ortaöğretim öğrencisinin bir CCA etkinliğinde yer alması gerekir. Bunlar: a) Spor ve oyunlar, b) Üniformalı gruplar, c) Sanat gruplarında performans, d) Klüpler ve topluluklar. (Özkan, 2006, 49). Aynı zamanda öğrenciler ikinci bir CCA etkinliğinde de yer alabilirler. Rekabetli spor etkinliklerine katılmamış öğrencilerin, ikinci etkinlik olarak spor ve oyunlara katılımı desteklenir.

Ortaöğretim Sonrası Eğitim

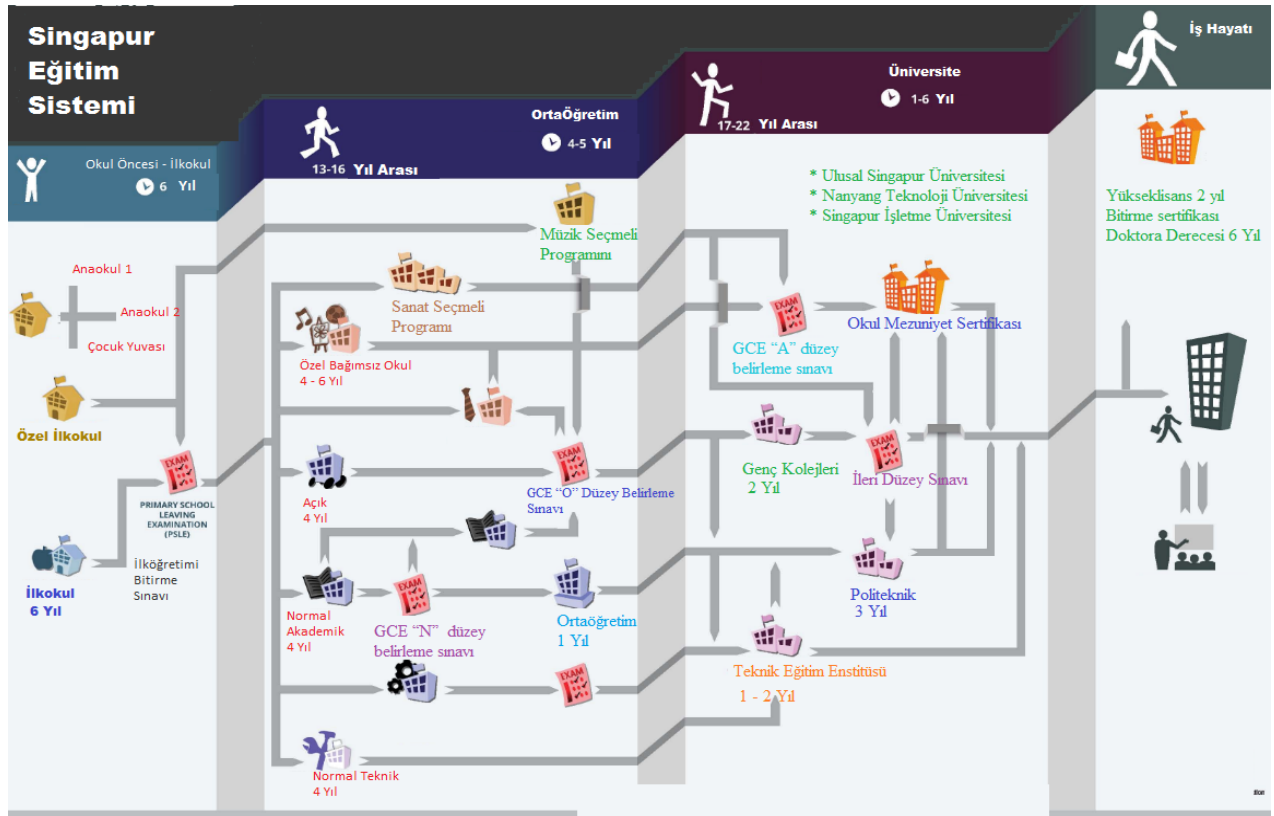
GCE “O” düzey belirleme sınavına göre öğrenciler “Kolejler/Merkezileştirilmiş Enstitüler”, “Politeknik” veya “Teknik Eğitim Enstitüsü” adlı programlara başvurabilirler. “Kolejler/Merkezileştirilmiş Enstitüler” bittikten sonra, “Genel Eğitim Sertifikası “İleri Düzey Sınavı”ndan alınan puanlara göre üniversitelere gidilebilmektedir. “Kolejler”de 2 yıl, “Merkezileştirilmiş Enstitüler”de ise 3 yıl eğitim verilmektedir. “Politeknik” programında üç yıl eğitim verilmektedir. Bu programdan iyi puanla mezun olan öğrenciler üniversiteye gitme

şansını elde ederler. “Teknik Eğitim Enstitüsü” 1-2 yıllık mesleki ve teknik eğitim programı sunar. Enstitüde başarılı olan öğrenciler, diploma programları için “Politeknik” okullarına başvurabilir (Kaytan, 2007, 39).

Üniversite Öncesi Eğitim

Üniversite öncesi eğitim 2 yıllık “Kolej” ya da 3 yıllık “Merkezeleştirilmiş Enstitü” programlarının sonunda öğrencileri GCE “A” adlı düzey belirleme sınavına hazırlamaktadır. Üniversite öncesi eğitimi tamamlayan öğrenciler, “Okul Mezuniyet Sertifikası” (School Graduation Certificate) adlı okul mezuniyet belgesini almaya hak kazanırlar (Özkan, 2006, 50). Singapur’da 3 tane üniversite bulunmaktadır: “Ulusal Singapur Üniversitesi” (National University of Singapore), “Nanyang Teknoloji Üniversitesi” (Nanyang Technology University) ve “Singapur İşletme Üniversitesi (Singapore Management University). Singapur İşletme Üniversitesi özel üniversitedir. Öğrenciler GCE “A” sınavından aldıkları sonuçlara ve “Politeknik” ya da diğer programlardaki onaylanmış yetkinliklerine göre üniversitelere başvurabilmektedirler (Kaytan, 2007, 39). Üniversitelerde eğitim 2-3 yıllık eğitimdir. Okula destek harcı 6.00 dolardır. Ulusal Sınavlar: GCE”A” Düzeyi ve tüm öğrenciler en az bir CCA ya katılırlar. CCA performansını üniversite kabulünde göz önüne alınır (Özkan, 2006, 50).

Üniversite Öncesinden Üniversite Eğitimine, “A” Düzeyi İle Başvuranlar, GCE “A” Düzeyi Sonucu, Proje Çalışması, CCA performansı, Mülakat ya da yetenek testi gibi fakültelerin ek kabul kriterleri gerekmektedir. Politeknik Mezunları; Politeknik sonucu, GCE “O” Düzeyi Sonucu, CCA performansı, Mülakat ya da yetenek testi gibi fakültelerin ek kabul kriterleri (MOE,2006; aktaran; (Özkan, 2006, 50).

Singapur		Kızlar	Erkekler
Okullaşma , Okul öncesi > brüt%	%103.37	%101.81	%104.82

Eğitim süresi > İlköğretim kademesi> İlköğretim tamamlama oranı	6		
Eğitim süresi > Ortaöğretim	7		
İlköğretim seviyesine göre okullaşma	%96	%47.58	%47.94
İlköğretim , öğrenci sayısı			
Yükseköğretim düzeyine göre okullaşma	%44.28		
Eğitim okullaşma oranı, ilköğretim düzeyinde	% 96		
GSMH yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	% 2.7		
Toplam hükümetin yüzdesi olarak hükümet Eğitim harcamaları	% 2.7		
Eğitim harcamaları (%) İlköğretim	% 11.49		
Eğitim harcamaları (% Ortaokul)	% 13.3		
Eğitim harcamaları (% Ortaöğretim)	% 34.1		
Eğitim, ilköğretim tamamlama oranı	% 99.4		
Ortaöğretim			
Ortaöğretim düzeyine göre okullaşma			
Özel okullaşma > İlköğretim kademesi	%26.2		
Özel okullaşma > Ortaöğretim	% 32.8		
Öğrenciler - öğretmen oranı > ilköğretim düzeyinde	% 25.3		
Öğrenciler - öğretmen oranı > orta seviye	% 22.2		
Okullaşma , Ortaöğretim	% 96		
Toplam işsizlik ilköğretim >	% 22,4		
Toplam işsizlik ortaöğretim >	% 25		

- Veriler <http://www.nationmaster.com/red/country/sn-singapore/edu-education&all=1> adresinden 13.11.2013 tarihinde indirilmiştir.

SONUÇ

Eğitim Tarihinde, kendi ülkelerinden başka ülkelerin eğitim sistemlerini inceleyen, kendi ülkesinde tasviri mahiyette tanıtan ve buradan kendi ülkesi için sonuçlar çıkaran, reform önerileri getiren düşünürler olmuştur (Ergün, 1985, 5). Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye’de de eğitimin kalitesini artırma için çeşitli çalışmalar, araştırmalar yürütülmektedir. Yukarıda incelediğimiz dört devletin eğitim sistemi benzerlikler olsa bile genel hatlarıyla birbirinden çok farklıdır. Eğitim sistemleri, öğretmen yetiştirme politikaları, istihdam sorunu, orta öğretime geçiş sistemleri, sosyoekonomik düzeyleri ve PISA sınavlarındaki başarıları açısından karşılaştırıldığında çok fazla farklılıklar olduğu aşikârdır.

Zorunlu eğitimin yaş gruplarına göre ya da öğretim kademelerine göre yapılandırılması, ülkeler arasında farklılıklar göstermektedir. Türkiye’de 12 yıl kesintisiz eğitim uygulanırken, Almanya’da 9, Finlandiya’da 12 ve Singapur’da 12 yıl eğitim zorunludur.

Ortaöğretime geçiş sadece bizim ülkemizde değil birçok ülkede sorun olmaktadır. Kademeler arası geçiş sistemleri incelendiğinde öğrencilerin akademik başarılarına göre liselere ayrıştırılması yerine, öğrencilere okul içinde ilgi ve yeteneklerine göre ders seçenekleri sunulmasıdır. “Almanya ortaöğretimde branşlara göre yapılanma oldukça katıdır. Mesleki ve teknik eğitimin, tanımlanmış yeterlilikler ve meslek standartları çerçevesinde gerçekleştirilmektedir ayrıca meslek eğitiminin önemli bir kısmı da işbaşında ya da işletmelerde gerçekleşmektedir” (Türk Eğitim Derneği, 2010, 6). Bu sebepten dolayı Almanya eğitim sisteminde sanayi toplumu olmasının açıkça kanıtı ortaya çıkmaktadır. İş başında istihdama göre eğitim sistemlerini düzenlediklerinden öğrenciler gelecek kaygısı duymadan yapacakları işe odaklanmaktadırlar.

İsveç’te eğitim sistemi “yaşam boyu öğrenme” ilkesi üzerine kuruludur. Finlandiya’da ise eğitim politikası tüm nüfusa olabildiğince yüksek düzeyde eğitim verilmesi üzerine kurulmuştur (Tuzcu, 2006, 153). Eğitimin genel hedeflerine bakıldığında, Türkiye’nin milliyetçiliği ön plana çıkaran bir yaklaşım benimsediği söylenebilir. Buna karşılık Singapur’un daha bireysel hedeflere dönük hedefleri olduğu görülmektedir (Birbiri & Ayer, 2013, 61) Finlandiya ise; müfredatları “yaparak öğrenme” prensibine göre düzenlenmiş. Öğrenciler sınıf içinde serbest bir şekilde gezebiliyorlar. Öğrenciler öğretmen baskısı altında kalmadan ders işleyebiliyorlar. Her çocuğa kendi öğrenme yöntemine göre ödev veriliyor. Bu da öğrencilerin bireysel başarısı göz önüne alınmış oluyor. Aynı sistem Singapur eğitim sisteminde de geçerlidir. Singapur’da da öğrencilerin başarılarına göre EM1, EM2, EM3 gibi eğitim programı hazırlıyor. Bu şekilde her öğrenci başarılı olacağı eğitim sistemi ile karşı karşıya kalmaktadır. Bireysel öğretim programları ile karşı karşıya kalan öğrencilerin özgüvenleri yüksek oluyor ve rakip olacak görececekleri kişi de kendi seviyesinde olduğu için rakip olmaktan ziyade yardımlaşacağı bir arkadaşı haline gelmektedir. Finlandiya’da NLP teknikleri öğretmenler tarafından derslerde uygulanmaktadır. Bazı dersleri farklı yaş grubundaki öğrenciler bir arada dersleri işlemekteler. Bu şekilde öğrenciler akranlar arası öğrenme ortamlarında daha iyi öğrenecekleri eğitim ortamları sağlarlar. Öğrencilere okulda yapabilecekleri işlerde görev verilmektedir. Bitkilerin bakımı, kütüphanedeki işler, atık kâğıtların toplanması, bahçe ve akvaryum işleri, mutfak yardımı gibi gündelik işleri öğrenciler sırayla bu işlerde görev almaktadırlar. Almanya’da da durum farklı değildir. Burada öğrenciler gene başarı durumlarına göre orta öğretime yönlendirilmektedir. İlkokul seviyesinde az başarılı olan öğrenciler Hauptschule, orta düzeyde başarılı olanları Realschule, başarılı olanları ise Gymnasium adlı okullara yönlendirmektedir. Bu şekilde diğer ülkelerde olduğu gibi her öğrenci başarabileceği bir eğitim programı ile karşı karşıya kalmaktadır. Türkiye’de de ortaokula genel ya da mesleki eğitim olarak ayrılmakta ama başarı durumuna göre bir ayırım yapılmamaktadır. Bu ayrımı orta öğretime geçerken sağlamaktadır.

Öğretmen yetiştirme programı açısından ülkelerin durumlarına bakıldığında Finlandiya’da öğretmen olmak için, liseden mezun olup üç aşamalı kabul testinde başarılı olmak zorundadırlar. Birinci aşamada, kitap sınavıyla, bilgiyi araştırma, sentez yapabilme, eleştirel açıdan bilgiyi yorumlama, analiz etme yeteneği test ediliyor. İkinci aşamada, mülakat aşamasında, kişilik ve karakter yapısı bakımından öğretmenlik mesleğine uygun olup olmadığı analiz ediliyor. Son aşamada ise adaylardan örnek bir ders anlatması veya grup tartışmasını yönetmesi istenerek sosyal yönü, konuşma, sunum ve yönetim yetenekleri ölçülüyor. Bu aşamaların sonunda öğretmenlik için müracaat edenlerin ancak % 10 öğretmen yetiştirme programına kabul ediliyor. Finlandiya’da öğretmenlik lisans programı boyunca, öğrencilerin her yıl birer ay uygulama okullarında ders anlatarak staj yapma zorunlulukları

vardır. Stajları hem üniversitedeki öğretmenleri, hem de öğrenciler tarafından değerlendirmeye alınmaktadır. Staj değerlendirmesi mezuniyet yeterliliğinde çok önemlidir.

Singapur'da öğretmen yetiştirme politikası açısından bakıldığında Finlandiya'da olduğu gibi en başarılı üç de birlik kesimden öğretmenler seçilmektedir. Türkiye'de ise orta seviye de hatta bazı öğretmenlik mesleklerinde daha düşük seviyede öğrenci grubundan seçilmektedir. Pedagojik açıdan bakıldığında Singapur'un ve Finlandiya'nın ders içerikleri daha yoğun bir biçimde oluşturulmuştur (Erbilgin & Boz, 2013, 164). Öğretmenlerin Singapur'da ayrıca iki uzmanlık alanı vardır. Türkiye'de öğretmenlik stajı sadece 3. sınıfın ikinci dönemi ve 4. sınıfta yapılabilir, o da ne yazık ki KPSS sınavının hazırlıkları nedeniyle hedeflere ulaşamaz ve atanırken mezuniyet ortalamasının da bir önemi yoktur.

Tüm ülkelerde mezuniyet şartlarından birisi, öğretmen adaylarının aldıkları derslerden başarılı olmalarıdır. Mezun olabilmek için, öğretmen adaylarının ortalama başarı düzeyi, en az Türkiye'de 4'lük sistemde 2, Singapur'da 5'lik sistemde 2 olmalıdır. Finlandiya'da programı tamamladıklarında aldıkları belgede "the studies completed acceptably" yani "çalışmalar kabul edilebilir derecede tamamlanmıştır" şeklinde bir yazı olmalıdır. "Kabul edilebilir" demek ise ortalamanın 5 üzerinden 3 olması demektir. Ayrıca, diğer ülkelerden farklı olarak, Finlandiya'da öğretmen adayları yüksek lisans eğitimi tamamlarlar (Erbilgin & Boz, 2013, 164). Almanya'da her üniversite not sistemini kendisi belirler ancak genel uygulama bir dersten başarılı olmak için 4 üzerinden 2 alınmasıdır.

Türkiye'de öğrenciler sadece sınav puanlarına göre öğretmen yetiştirme programlarına yerleştirilmektedirler. Singapur, Finlandiya ve Japonya'da ek sınavlar ve mülakatlar uygulanmaktadır. Bu durum, bilişsel veya duyuşsal yönden Finlandiya ve Singapur'da öğretmenlik mesleğine daha uygun kişilerin programlara seçilme şansını arttırmaktadır. Eraslan (2009), Türkiye'de üniversite sınavına çok sayıda öğrencinin girmesinden dolayı, mülakat gibi sınav yöntemlerinin ülkemizde uygulanmasının pratik olmadığını belirtmiştir.

PISA gibi uluslararası sınavlar, ülkemizdeki eğitim çıktılarının ve dolayısıyla eğitim sistemimizin performansının saptanması için kritik önemdedir (Eğitim Reformu Girişimi ERG, 2013). Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) ülkelerin eğitim seviyelerini takip etmek için üyeleri ve katılımcı ülkeler arasında eğitim düzeylerini belirlemek ve karşılaştırmalar yapmak için Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı (PISA, Programme for International Student Assessment) sınavı yapmaktadır. PISA sınavı OECD genel sekreterliği sorumluluğunda 1997'den bu yana her üç yılda bir 15 yaş öğrencilerin okuma, matematik ve fen bilimleri kapsamında başarılarını karşılaştırmaktadır (Acar, 2012, 2562).

Singapur'un PISA 2012 ve daha önceki yıllarda ilk sıralarda yer aldığı bilinmektedir. Başarısının ardında birçok sebep gösterilmektedir. Bunlardan biride Singapur matematiğidir. Singapur Matematiğinin temelleri Jerome Bruner'in eğitim anlayışına dayanmaktadır. Öğrencilerin düşünme becerilerini geliştiren, bilginin ezberlenmesini değil öğrenilmesini sağlayan bir eğitim türüdür. Konuları Milli Eğitim müfredatından çok büyük farklılıklar göstermeyen Singapur Matematiği, öğrencileri problem çözmeye ve temel matematik kavramlarını öğrenmeye yönlendirir. Az konu ve derinlemesine uzmanlık ilkesi ile öğrencilerin çalıştığı konuları tam olarak öğrenmesini sağlar. Problem çözme yoluyla öğrencilerin düşünme, akıl yürütme, iletişim, uygulama ve kullanma becerilerini geliştirir. Buradan yola çıkarak Singapur Matematiği; somuttan görsele, görselden soyuta doğru bir yol izlemektedir. Öğretim süreçleri sırasında tüm aşamalara yeterince zaman ayrılarak öğrencilerin uzmanlaşması sağlanmaktadır. Bu eğitim istemi ile özellikle matematik alanında çok başarılı olduğu gözlemlenmektedir.

PISA 2012 sonuçlarına göre, İngiltere, Amerika gibi eğitime yüksek bütçeler ayıran ülkelerin yerinde saydıklarını, hatta Almanya gibi ülkelerin gerileme yolunda olduğu ortaya çıktı.

Finlandiya gibi eğitim kalitesinin çok farklı değişkenler ve mütevazı bütçelerle de sağlanabileceğine gösteren örneklerle karşılaştık 2012 PISA sonuçlarına göre Türkiye 65 ülke arasında; Matematik puanında 448 puanla 43. Sırada (OECD ortalaması 494), Okuma becerilerinde 475 puanla 42. sırada (OECD ortalaması 496), Bilim becerilerinde 463 puanla 46. sıradadır (OECD ortalaması 501). Türkiye’de rekabet ortamının olması, iş bulmak için sınavlardan başarılı olmak zorunda olunması, gelecek kaygısı, aile ve toplum baskısı gibi sebeplerden dolayı öğrenciler okulu çok sevmemekte ve genel başarı oranının düşük olduğu gözlemlenmektedir.

Kaynakça

Acar, T. (2012). Türkiye’nin PISA 2009 sonuçlarına göre OECD’ye üye ve aday ülkeler arasındaki yeri. *Kurum ve Uygulamada Eğitim Bilimleri*, 12 (4), 2561-2572.

Akyüz, Y. (2008). *Türk Eğitim Tarihi (MÖ 1000-MS 2008)*, Ankara: Pegem Yayınevi

Akyüz, Y. (2008). Türkiye’de öğretmen yetiştirmenin 160. yılında darülmualimîn’in ilk yıllarına toplu ve yeni bir bakış, *Ankara Üniversitesi Dergisi*, 17-56.

Akyüz, Y. (2012). *Türk Eğitim Tarihi: M.Ö. 1000- M.S. 2012* (Genişletilmiş sekizinci basım). Ankara: Pegem Yayınevi

Aras, S., & Sözen, S. (2012). Türkiye, Finlandiya ve Güney Kore’de öğretmen yetiştirme Programlarının incelenmesi, (Online): http://kongre.nigde.edu.tr/xufbmek/dosyalar/tam_metin/pdf/2527-31_05_2012-11_40_01.pdf. Adresinden 26 Kasım 2013 tarihinde indirilmiştir.

Aydın, A., & Sarier, Y., & Uysal, Ş., (2012). Sosyoekonomik ve sosyokültürel değişkenler açısından PISA matematik sonuçlarının karşılaştırılması. *Eğitim ve Bilim*, 37 (164), 20-30.

Baskan, A. G., & Aydın, A. (2006). Türkiye’deki öğretmen yetiştirme sistemine karşılaştırmalı bir bakış. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 15(1), 35-42.

Birbiri, D., & Ayer, G. (2013). Türkiye Eğitim Felsefesi ile Singapur Eğitim Felsefesinin Karşılaştırılması. Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı. Dönem Tezi, Kocaeli

Çobanoğlu, R., & Kasapoğlu, K. (2010). PISA’da Fin başarısının nedenleri ve nasılları. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 39, 121-131.

Ekinci, A., & Öter, Ö. M. (2010). Finlandiya’da eğitim ve öğretmen yetiştirme sistemi, (Online): http://duabpo.dicle.edu.tr/oygem/dosya/Finlandiya_Raporu.pdf adresinden 12 Kasım 2013 tarihinde indirilmiştir.

Eraslan, A. (2008). Fakülte-okul işbirliği programı: Matematik öğretmeni adaylarının okul uygulama dersi üzerine görüşleri. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 34, 95-105.

Eraslan, A. (2009). Finlandiya’nın PISA’daki başarısının nedenleri: Türkiye için alınacak dersler. *Necatibey Eğitim Fakültesi Elektronik Fen ve Matematik Eğitimi Dergisi*, 3(2), 238-248.

Erbilgin, E., & Boz. B. (2013). Matematik Öğretmeni Yetiştirme Programlarımızın Finlandiya, Japonya ve Singapur Programları ile Karşılaştırması. *Hacettepe Eğitim Fakültesi Dergisi*, (1). 156-170.

Erdoğan, İ., Giorgetti, M. F., & Çifçili, V. (2011). Seviye belirleme sınavı yordayıcıları ve eğitim imkânlarında eşitlik sorunu. *Kuramdan Uygulamaya Eğitim Bilimleri*, 11(1), 215-228.

Ergün, M. (1985). *Karşılaştırmalı Eğitim*. Malatya: Mustafa Ergün Sanal kütüphane

Ergün, M. (1997). *Eğitim Sosyolojisine Giriş*. Ankara: Ocak yay.

Ergün, M. (2008). *Öğretmen Yetiştirme Tarihimizde Köy Eğitmeni Yetiştirme Kursları*, Ankara: Öğretmen Okullarının 160.Yılı. 66-77

EURYDICE/EURYBASE. (2005c). The Education System in Finland. (Online): <http://194.78.211.243/Eurybase/Application/frameset.asp?country=FI&language=EN>. Adresinden 6 Kasım 2006 tarihinde indirilmiştir.

Güngör, G., & Göksu, A. (2013). Türkiye’de eğitimin finansmanı ve ülkelerarası bir karşılaştırma, *Celal Bayar üniversitesi, Yönetim ve Ekonomi*, 20 (1), 59-72

Kasapçopur, A. (2007). *Avrupa Birliği Ülkelerinde Eğitim Denetimi*. MEB: Teftiş Kurulu Başkanlığı.

Kavak, Y., Aydın, A., & Altun, A. S. (2007). *Öğretmen Yetiştirme ve Eğitim Fakülteleri (1982-2007)*. Yükseköğretim Kurulu Yayını 2007-5.

Kaytan, E. (2007). Türkiye, Singapur ve İngiltere matematik öğretim programlarının karşılaştırılması. Hacettepe Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı, Eğitim Programları ve Öğretim Bilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, Ankara.

Kim., E. (2007). The quality and qualifications of the teaching force in the republic of korea. In R. M. Ingersoll (Ed.), *A Comparative Study of Teacher Preparation and Qualifications in Six Nations*. (Online): <http://www.cpre.org/comparative-study-teacher-preparation-and-qualifications-six-nations-1> adresinden 11 Kasım 2013 tarihinde indirilmiştir.

Kocaarslan, M. (2010). Eğitimde İnovasyon ve başarı, (Online): <http://egitim.bartın.edu.tr/files/sunular/egitimdeinovasyonvebasari.pdf> adresinden 11 Kasım 2013 tarihinde indirilmiştir.

Korkmaz, C., & Şahin, M. (2013). 2009 PISA Başarılarına göre ülkelerin genel ve insani gelişmişlik düzeyleri arasındaki ilişki. *Mustafa Kemal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 10 (22), 225-247.

Mainz Başkonsolosluğu Eğitim Ateşeliği (2001). *Sorularla Alman Eğitim Sistemi*. Mainz: Mainz Başkonsolosluğu Eğitim Ateşeliği Yayını.

Milotich, E. Ute. (1999). Teachers and the Teaching Profession in Germany, The Educational System in Germany: Case Study Finding (Online): <http://www.ed.gov/pubs/GermanCaseStudy/chapter5.html>. adresinden 17 Kasım 2013 tarihinde indirilmiştir.

Niemi, H., & Jakku-Sihvonen, R. (2011). European Dimensions of Teacher Education, Similarities and Differences. Teacher Education in Finland, (edt. Milena Valenčič Zuljan & Janez Vogrinc). Ljubljana: Dravska tiskarna

Osmanlı Son Döneminde Kızların Eğitimi ve Öğretmen Faika Ünlüer’in Yetiştmesi ve Meslek Hayatı. (b.t.). 12.11.2013, (Online): http://dhgm.meb.gov.tr/yayimlar/dergiler/Milli_Egitim_Dergisi/143/1.htm

Özkan, E. A. (2006). Türkiye, Belçika (flaman) ve Singapur Matematik öğretim programları üzerine karşılaştırmalı bir çalışma. Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler

Enstitüsü Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı, Eğitim programları ve öğretim bilim dalı, yüksek lisans tezi, Ankara

Özmen, F., & Yasan, T. (2007). Türk Eğitim sisteminde denetim ve Avrupa birliği ülkeleri ile karşılaştırılması. *Doğu Anadolu Bölgesi Araştırmaları*, 204-210.

Sağlam, M. (1989). Federal Almanya’da Öğretmen Yetiştirme Sistemi. *Anadolu Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 2 (2), 25-43.

Sorensen, C. W. (1994). Success and education in South Korea. *Comparative Education Review*, 10- 35.

Şen, A. (2013). Osmanlı’dan günümüze Eğitimde modernleşme çabaları. *Ekev Akademi Dergisi*, 17 (57). 477-492.

Terzi, Ç. (2011). Türk eğitim sistemi’nde okulların örgüt ve yönetim yapısı ile yapılandırmacı eğitim yaklaşımı arasındaki ilişkinin çözümlenmesi, *Anadolu Journal of Educational Sciences International*, 1(1), 75- 82

Tuğrul, N. (2012). *Finlandiya Ülke Raporu*. (Online): http://www.slideshare.net/UlkeRaporlari2013/finlandiya-ulke-raporu2013?from_search=3 adresinden 15 Kasım 2013 tarihinde indirilmiştir.

Tuzcu, G. (2006). Eğitimde vizyon 2023 ve Avrupa Birliği’ne giriş süreci. (online): https://www.google.com.tr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&cad=rja&ved=0CCsQFjAA&url=http%3A%2F%2Fportal.ted.org.tr%2Fgenel%2Fyayinlar%2FEgitimdeVizyon2023veAvrupaBirligineGirisSureci.PDF&ei=GQGWUpfMNcvv4gSJ5YGACw&usg=AFQjCNGHN_JNb7wCyxH11zfEPTFJlQ11vQ&sig2=q7jdlb64kcAE3L_YdrExOQ. adresinden 16 Kasım 2013 tarihinde indirilmiştir.

Türk Eğitim Derneği, (2010). *Ortaöğretime ve Yükseköğretime Geçiş Sistemi*, Ankara: Türk Eğitim Derneği

Türkel, S. (b.t.). Güney Kore Cumhuriyeti Mesleki ve Hizmet-içi eğitim istemi, (Online):https://www.google.com.tr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0CDgQFjAA&url=http%3A%2F%2Fyayin.todaie.gov.tr%2Fgoster.php%3FDosya%3DMDQ5MDQ4MDU0MDQ4MDU0&ei=3JmVUpL_FOGwyAOzroC4Bg&usg=AFQjCNEgJmqFjLJBY613SOC7NcG7KhdeW&sig2=aX4K2QeMIKC7YoCU4pPg6A. adresinden 25 Kasım.2013 tarihinden indirilmiştir.

Türkiye İstatistik Kurumu. (2013). Milli eğitim İstatistikleri Örgün eğitim 2013-2013, Ankara: T.C. Millî Eğitim Bakanlığı Strateji Geliştirme Başkanlığı

Yıldırım, C. (2008). Avrupa birliği ülkelerinde ve Türkiye’de okulöncesi eğitim. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 7 (25), 91-110.